

9- KINH MA-NHÂN-ĐỀ NỮ

Đức Phật trú tại một địa phương tên Tất-tác-pháp (Kammaṣadhamma) thuộc nước Câu-lưu (Kuru). Có vị Phạm chí tên Ma-nhân-đề (Maṅgandiya), sinh một người con gái, nhan sắc diễm lệ tuyệt trần. Bấy lâu nay, các quốc vương, thái tử và các đại thần, trưởng giả đến cầu hôn, nhưng người cha đều từ chối tất cả. Ông nói:

–Phải gặp người nào được như con gái ta thì ta mới gả cho làm vợ.

Lúc đó Đức Phật ôm bát vào địa phương ấy khát thực. Thọ thực xong, Ngài rửa tay, cất bình bát, ra khỏi thành đến giữa rừng cây, chỗ an nhàn, yên tịnh ngồi nghỉ.

Sau khi ăn xong, Ma-nhân-đề ra ruộng vườn đi dạo. Ngang qua rừng cây, ông bỗng thấy Đức Phật, thân ánh lên sắc hoàng kim, có ba mươi hai tướng tốt, đẹp như mặt trời, mặt trăng, trong lòng ông nghĩ thầm: “Nếu đem con gái của ta so với Bạc Đại Tôn này thì người này có thể sánh với con gái ta”.

Ông vội trở về nhà gọi vợ ra bảo:

–Chắc bà cũng biết, ý nguyện của tôi rồi phải không. Nay tôi đã tìm được một chàng rể còn đẹp hơn con gái của chúng ta nữa.

Người vợ nghe xong cũng rất vui mừng, lập tức lấy các thứ ngọc báu trang điểm cho con gái. Cả hai vợ chồng cùng dẫn con gái ra khỏi thành. Người vợ thấy trên dấu chân của Đức Phật, các đường chỉ hiện rất rõ ràng nên bảo chồng:

–Tôi biết chắc chuyến đi này chỉ uổng công, chúng ta không bao giờ được người con rể này.

Người chồng hỏi:

–Vì sao vậy?

Người vợ nói bài kệ:

*Người dâm đi lê gót
Kẻ sân nhón gót đi
Người si gót lê đất
Dấu này, Thầy trời người.*

Người chồng bảo:

–Bà thật là người ngu si. Đừng có bàn lui làm khổ con gái chúng ta. Con ta chắc chắn có được chồng.

Nói xong, ông lập tức dẫn con gái đến chỗ Đức Phật, tay trái nắm tay con gái, tay phải cầm bình, bạch Phật:

–Nay vợ chồng tôi đưa con gái đến, mong Ngài nhận nó làm vợ.

Cô gái thấy tướng hình Đức Phật đẹp tuyệt trần, thân có ba mươi hai tướng tốt như ngọc Anh lạc, ngọc Minh nguyệt liền khởi ý tưởng tà dâm, mê đắm Đức Phật.

Đức Phật biết lòng cô ta như lửa cháy nên liền nói kinh Nghĩa Túc này:

*Ta xưa gặp ba ma nữ
Còn không khởi niệm tà dâm
Nay sao lại ôm phân tiểu
Chân dâm còn không thể nào.
Ta thường giảng không dâm dục
Không hành pháp, chẳng nội quán
Dù nghe ác không nhàm chán*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tâm mê loạn khổ không màng.
Thấy vóc đẹp là bọc da
Vì sao Ta lại nhận lấy
Luôn quán dục trong thân tâm
Với trí sáng thuyết si hạnh.
Thấy nghe cũng chưa phải trí
Đủ giới hạnh chưa phải tịnh
Không thấy nghe và không si
Không là hạnh mới tự tịnh.
Có tưởng ấy, bỏ chớ nhận
Đừng nên nói, giữ khẩu hạnh
Bỏ năm phiền trong kiến văn
Tuệ, giới, hạnh chớ dâm tịnh,
Thấy thế gian, đừng si ám
Không giới hạnh, sinh tưởng ấy
Có ngã sở, bị tối tăm
Ai thấy thế, được thanh tịnh.
Theo chánh lý là như thế
Giữ chánh ý hướng đạo tâm
Đến được đó, không suy tưởng.
Nay vì sao khinh Thế Tôn
Bằng, trội hơn, hay không bằng
Chấp tưởng ấy liền phân biệt
Không bằng ba, sao tranh cãi.
Đoạn trừ hết chẳng chấp Không
Bậc trí tuệ sẽ nói gì?
Đã đạt Không, ai khởi tranh
Tà và chánh đều không có
Theo cách nào dứt lỗi này?
Bỏ biển dục, đừng tưởng đến
Với gia thế, tu nhân, tuệ
Dục đã không, ngừng niệm tưởng
Niệm trần cấu không còn sinh.
Được ly trần, cầu hết khổ
Ta dạy rồi, chớ câu tưởng
Như sen tịnh không nhiễm bùn
Ở trên đất, chẳng nhiễm trần,
Đức Thế Tôn không tham đắm
Với thế tục, không nhiễm trước
Tâm bất động, ý không dời
Hành hóa độ, không phân biệt
Đã trọn xa ba đọa ác
Bỏ, không dạy ba việc đời
Không khởi tưởng niệm hữu, vô
Theo tuệ giải, luôn tinh tấn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Ngăn tưởng kiến, không chấp thủ
Nên tịch lặng đạo ba cõi.*

Phật nói kinh Nghĩa Túc xong, các vị Tỳ-kheo đều hoan hỷ.

M